

Arrest

nr. 241 202 van 18 september 2020
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. MASSIN, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 augustus 2019, vergezeld door haar twee kinderen, een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 9 december 2019 en 15 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 16/07/1989 geboren in Basra als soennitische moslima. Uw ouders scheidde toen u één jaar oud was en u werd alleen opgevoed door uw vader. In 2007 overleed uw vader aan een natuurlijke dood, waarna u bij uw tante, de zus van uw moeder, [G.], ging wonen. Uw tante bracht u voor het eerst weer in contact met uw moeder. In 2008 huwde u met [H.J.K.] en u kreeg tezamen twee kinderen, met name: [Y.] (°2011) en [Z.] (°2014). U woonde samen met uw gezin in Basra, als enige soennieten in een sjiitische wijk, en was kapster bij u thuis.

Uw moeder, [B.A.W.] [...], huwde ondertussen nog tweemaal, eenmaal met [H.A.], waarmee ze twee kinderen kreeg, en daarna met [I.A.T.], waarmee ze nog een zoon kreeg. Deze laatste echtgenoot had een broer, [N.A.T.], die een belangrijke functie bekleedde bij de veiligheidsdiensten van het Baath-regime. Na de val van Saddam, kreeg uw moeder heel wat problemen omwille van deze familielink en werd haar toenmalige echtgenoot ontvoerd en vermoord. Haar schoonbroer dook onder. Uw moeder besliste Irak te ontvluchten in 2010, nadat zij vervolgd werd omwille van haar banden met haar schoonbroer, en werd erkend als vluchteling in België in 2011.

Na het vertrek van uw moeder uit Irak, vroeg zij u om bepaalde documenten voor haar te regelen die zij nodig had o.a. voor haar asielprocedure in België. U gaf via uw volmacht de nodige papieren door aan haar advocaat in Basra. In diezelfde periode, in 2010 of 2011, werd de advocaat van uw moeder bedreigd en gevraagd de informatie van uw moeder door te geven. Om die reden gaf hij de contactinformatie door van uzelf, uw echtgenoot, uw tante en uw moeder. Vanaf dat moment werd u ook zelf bedreigd, telefonisch en via berichten die op uw deur werden geschilderd. U en uw echtgenoot namen de berichten initieel echter niet ernstig.

In 2014 werd er 's nachts een brandende fles naar uw huis gegooid waardoor uw huis in brand schoot en u brandwonden opliep aan uw been. U verhuisde samen met uw man naar een andere wijk in Basra, waar jullie vroeger ook gewoond hadden. Enkele maanden later vertrok uw man op een dag naar zijn werk als taxichauffeur maar keerde nooit terug. U verwittigde de politie en ging naar verschillende ziekenhuizen op zoek naar hem, maar kon hem nergens vinden. Ongeveer tien maanden later werd u plots opgebeld en vertelde een onbekende u: "Innige deelneming met uw man" en dat u en uw kinderen hetzelfde lot zou wachten als u geen informatie doorgaf over uw moeder. Enkele dagen later werd uw huis 's nachts beschoten. U besloot opnieuw te verhuizen, ditmaal naar een goedkoop huurhuis in een volkswijk. Opnieuw konden uw vervolgers u echter vinden en op een nacht drongen vier gemaskerde mannen uw huis binnen. Ze sloegen u tegen de grond, smeten uw dochter tegen een kast en verkrachtten u terwijl uw kinderen aanwezig waren. Hierna deed u geen aangifte omdat u zich te zeer schaamde. U keerde terug naar uw geboorteplaats in de wijk Al-Harada en ging daar wonen met uw twee kinderen. Op 22/12/2017 keerde uw zoon niet terug van school. Enkele dagen later ontving u een telefoontje om te zeggen dat uw zoon [Y.] ontvoerd was en dat hem hetzelfde lot te wachten stond als uw echtgenoot als uw moeder niet de nodige info zou geven over haar schoonbroer. U had intussen de politie ingeschakeld en kon losgeld regelen. Na negen dagen werd uw zoon weer vrijgelaten, maar hij was zwaar mishandeld door uw vervolgers (geslagen, verkracht en arm gebroken). U besloot hierna om Irak te ontvluchten.

In de acht daaropvolgende maanden leefde u ondergedoken bij uw tante en bij een vriendin. Op 28/8/2018 heeft u uiteindelijk Irak verlaten. U reisde met uw kinderen via Turkije en Griekenland naar België, alwaar u aankwam op 12/08/2018 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 20/08/2018.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u een kopie neer van uw identiteitskaart en uw huwelijksakte. Daarnaast legt u ook de originele identiteitskaarten van uw kinderen neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het

kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om opnieuw het slachtoffer te worden van uw onbekende vervolgers die nog steeds op zoek zijn naar de voormalige schoonbroer van uw moeder en via u informatie willen loskrijgen van uw moeder over haar schoonbroer. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalt - waaronder de moord op uw man, een groepsverkrachting en de ontvoering en verkrachting van uw zoon [Y.] - uitzonderlijk zwaarwichtig zijn en daardoor schijnbaar disproportioneel zijn ten opzichte van de achterliggende reden, met name uw moeder onder druk te zetten om informatie vrij te geven over haar voormalige schoonbroer die een hoge functie zou hebben gehad binnen het Baath-regime. De val van Saddam dateert ondertussen al van bijna 17 jaar geleden en uw moeder is al bijna 10 jaar uit Irak vertrokken, terwijl de vervolgingsfeiten jegens uzelf zich uitspreiden over een periode van 7 jaar, waarbij het meest recente feit nog geen 3 jaar geleden werd gepleegd. Daarbij komt nog de vaststelling dat u verklaart te zijn vervolgd omdat de broer van de derde echtgenoot van uw moeder bij de veiligheidsdiensten van het Baath-regime zou hebben gewerkt, terwijl u zelf claimt een dochter uit het eerste huwelijk van uw moeder te zijn. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u het slachtoffer werd van zo een recente en intense vervolging als diegene waarover u getuigt omwille van een zeer vergezochte connectie (de broer van de tweede man van uw moeder) die al bijna 17 jaar geleden ondergedoken is.

Daarnaast wordt ook de band met uw moeder, die het fundament uitmaakt van uw gehele vervolgingsrelaas, betwifteld. Uw moeder heeft in haar asiëldossier uit 2010 immers op geen enkel moment melding gemaakt van u of van het huwelijk met uw vader (zie gehoorverslag [A.W.B.M.] nr. 10/15978, dd. 17/01/2011). Nochtans verklaarde uw moeder in het kader van haar asiëlverzoek wel duidelijk over haar 'eerste' huwelijk met [H.], waarvan u aangeeft dat het haar tweede echtgenoot was. Evenzo ook sprak uw moeder in haar asiëlverzoek ook over haar 'tweede' huwelijk met [I.], waarvan u dan weer stelt dat dit haar derde echtgenoot is. Over [H.] verklaarde uw moeder verder dat die ingenieur was en in 2003 overleed aan nierfalen. Over [I.] verklaarde uw moeder dat die handelaar was en op 20/09/2007 verdween. Uw moeder somde ook de kinderen uit beide huwelijken op, waarbij zij haar jongste zoon, [M.I.], mee heeft genomen naar België. Zij vermeldde ook haar kinderen uit het eerdere huwelijk met [H.], [N.] en [M.A.], en verklaarde over hen dat ze hen voorlopig had achtergelaten bij haar zus verblijven in Al Shaebe. Gegeven het detail dat uw moeder gaf over deze beide huwelijken en de kinderen die eruit zijn voortgekomen, is het dan ook zeer opmerkelijk dat uw moeder in het kader van haar asiëlverzoek enkel spreekt over deze twee huwelijken en drie kinderen, zowel bij DVZ als bij het CGVS, en met geen woord rept over een eerder, eerste huwelijk waaruit u zou zijn geboren. Geconfronteerd met dit feit verklaart u niet te weten waarom uw moeder uw bestaan niet heeft vermeld, maar denkt u dat het misschien komt omdat u op het moment van haar asiëlprocedure al meerderjarig was en dus toch niet meer in aanmerking kwam voor gezinshereniging (CGVS 15.01.2020 p.6-7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het volledig verzwijgen van een huwelijk en een kind. Daarnaast verspreekt u zich ook tweemaal over de rangorde van uw moeders opeenvolgende echtgenoten. Bij de CGVS-vragenlijst bij DVZ zegt u dat uw moeder in Irak werd bedreigd omwille van haar tweede man (zie CGVS-vragenlijst bij DVZ p.1), maar volgens uw versie van de feiten zou dit haar derde man moeten geweest zijn. U vergist zich nog een tweede keer tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS waar u op de vraag naar de eerste man van uw moeder [H.] antwoordt, terwijl dit volgens uw versie haar tweede man zou moeten zijn. Na confrontatie verbetert u zichzelf (CGVS 09.12.2019 p.11). Het is op zich mogelijk dat u zich vergiste over de volgorde van uw moeders echtgenoten, maar rekening houden met het feit dat uw vergissingen telkens overeenkwamen met de alternatieve versie zoals die door uw moeder werd gegeven in haar dossier, is dit toch opnieuw een verdachte toevalligheid. De dubieuze afstammingsband met [B.A.W.] wordt nog verder in twijfel getrokken door het feit dat u niet eens weet waarom uw ouders ergens in 1990 al gescheiden zijn (CGVS 15.01.2020 p.5). Een verdere onwaarschijnlijkheid bevindt zich ook in uw verklaring dat u na de dood van uw vader in 2007, toen u al achttien jaar was, onder druk werd gezet om bij uw tante langs moederszijde in te trekken, hoewel u die op dat moment totaal niet kende (CGVS 15.01.2020 p.6). Op de vraag of het niet logischer was om bij uw moeder in te trekken dan bij uw tante gezien uw moeder op dat moment ook nog in Basra woonde, antwoordt u dat u geen band had met uw moeder op dat

moment. Geconfronteerd met het feit dat u ook geen band had met uw tante, antwoordt u ontwijkend door te zeggen dat u zich verplicht voelde om bij haar te gaan wonen omdat u niemand kende (CGVS 15.01.2020 p.6). Deze hele redenering mist echter logica en aannemelijkheid. U weet wel wat correcte informatie over [B.A.W.] te vertellen - zoals haar woonplaats, studies, ouders e.d. - waardoor vaststaat dat u deze vrouw kent, maar of u ook een biologische band met haar heeft, is eerder onwaarschijnlijk. Omdat uw rechtstreekse afstammingsband met [B.A.W.] in twijfel wordt getrokken, wordt uw gehele asielrelaas zonder voorwerp, gezien alle vervolgingsfeiten gebaseerd zijn op bovenstaande connectie.

Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw vervolgingsprobleem moet nog gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf. De eerste tegenstrijdigheid heeft betrekking op de advocaat waarmee u in contact stond om uw moeders belangen te behartigen tijdens haar afwezigheid in Irak. Deze advocaat speelt nochtans een cruciale rol in uw gehele relaas, gezien hij diegene is die uw persoonsgegevens heeft doorgegeven aan uw vervolgers, waardoor al uw problemen begonnen zijn. Vooreerst zegt u dat al uw originele documenten (behalve de identiteitskaarten van uw kinderen) overboord werden gegooid in de Egeïsche Zee en dat u de foto's van die documenten kwijt bent geraakt omdat uw gsm door de politie werd afgenomen in Griekenland. U heeft echter wel nog een kopie van uw identiteitskaart omdat u 2 of 3 jaar geleden foto's van uw identiteitsdocumenten had doorgestuurd naar uw moeder in België voor het regelen van een volmacht voor haar in Irak (CGVS 15.01.2020 p.4). Deze volmacht werd meerdere keren jaarlijks verlengd (CGVS 15.01.2020 p.4). Later vertelt u echter dat die volmacht al meteen was gestopt nadat de advocaat uw persoonsgegevens had gedeeld met uw vervolgers en u bedreigingen begon te krijgen (CGVS 15.01.2020 p.10). Deze laatste feiten dateren echter al van 2010 of 2011, waardoor het niet kan kloppen dat u 2 of 3 jaar geleden (i.e. in 2016-2017) nog identiteitsdocumenten doorstuurde naar uw moeder m.b.t. deze volmacht. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u niet goed bent met data (CGVS 15.01.2020 p.10). Op vele andere momenten slaagt u er echter wel in om duidelijke data te geven, waardoor het ongeloofwaardig is dat u zich nu zou vergissen over een periode van 6 tot 7 jaar.

Een andere tegenstrijdigheid bevond zich in uw verklaringen omtrent het moment waarop ook uw moeder bedreigingen begon te krijgen in België. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud was dit pas vanaf het moment van de inval in uw huurhuis waarbij u verkracht werd, met name eind 2015 of begin 2016 (CGVS 09.12.2019 p.9), maar bij het tweede persoonlijk onderhoud was dit meteen al vanaf het moment waarop uzelf ook bedreigingen kreeg en de advocaat jullie verklikt had, met name 2010 of 2011 (CGVS 15.01.2020 p.8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u eerder iets anders gezegd te hebben (CGVS 15.01.2020 p.8). Het louter vasthouden aan één van beide verklaringen is echter niet van aard om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Een volgende ernstige tegenstrijdige verklaring betrof uw verklaringen omtrent de invallen bij u thuis. Zo vertelde u bij DVZ dat men tweemaal bij u thuis was binnengedrongen: bij een eerste inval was u geslagen en was uw dochter met een mes neergestoken, bij de tweede inval werd u zelf verkracht (zie CGVS-vragenlijst bij DVZ p.2). In uw persoonlijk onderhoud met het CGVS vertelt u echter een totaal ander verhaal: bij een eerste incident was men niet eens in uw woning binnengevallen maar werd enkel uw huis beschoten, bij het tweede incident was men wel binnengevallen. Daarbij zou uw dochter zijn gewond toen men aar tegen een kast had geduwd en zou u zelf zijn verkracht. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beperkt u zich opnieuw tot de ontkenning van uw eerdere verklaring (CGVS 09.12.2019 p.15), hetgeen zoals hierboven vermeld niet van aard is om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Daarnaast legt u ook een tegenstrijdige verklaring af wat betreft het moment waarop uw zoon ontvoerd zou zijn geweest. Eerst zegt u duidelijk dat dit na zijn examen was, op de terugweg naar huis (CGVS 09.12.2019 p.9; p.16), maar daarna zegt u dat hij op weg naar school was toen hij werd ontvoerd (CGVS 15.01.2020 p.13). Gevraagd of de ontvoering nu op weg naar school, of na school, op weg naar huis, plaatsvond, antwoordt u dat u het niet meer weet (CGVS 15.01.2020 p.13). Het is echter ongeloofwaardig dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog duidelijk weet dat de ontvoering na zijn examen gebeurde en enkele weken later, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, vergeten bent wanneer uw zoon nu precies ontvoerd werd.

Ten slotte school er ook een duidelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de duur van de periode tussen de ontvoering van uw zoon en uw vertrek uit Irak. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud vertelt u dat uw zoon werd ontvoerd in december 2017, maar dat u pas gevlucht bent in augustus 2018

(CGVS 09.12.2019 p.18). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud antwoordt u echter op de vraag over hoe lang u na de ontvoering van uw zoon nog bent gebleven in Irak: één maand (CGVS 15.01.2020 p.15). Geconfronteerd met het feit dat er tussen december 2017 en augustus 2018 acht maanden zitten, slaagt u er niet in om een aannemelijke verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid en zegt u vaagweg dat deze tijdsperiode tussen de ontvoering van uw zoon en uw vertrek uit Irak niet één maand was, maar ook geen jaar. Opnieuw doet deze tegenstrijdigheid afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Voor bijna ieder vervolgingsfeit konden belangrijke tegenstrijdigheden gevonden worden die uw verhaal ontcrachten en het vermoeden van bedrieglijke verklaringen bevestigen.

Op 31/01/2020 ontving het CGVS enkele opmerkingen i.v.m. de notities van het persoonlijk onderhoud van 15/01/2020. De meeste van deze opmerkingen betroffen correcties op verkeerd gespelde woorden. Het CGVS merkt op dat slechts geen van de gedane correcties betrekking heeft op de hierboven verzamelde tegenstrijdigheden. Integendeel blijkt uit de correcties wel dat u niet twee maal maar nog een derde maal zich versproken heeft over de rangorde en het aantal van de opeenvolgende huwelijken van uw moeder (CGVS 15.01.2020 p.5). Wat hier ook van zij, de gedane correcties zijn niet bij machte de vastgestelde tegenstrijdigheden te beïnvloeden of weerleggen.

Voor zover u daarbuiten nog meent dat u omwille van uw beroep als kapster vervolgd werd, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst heeft u dit beroepsprofiel nooit eerder als reden voor enige vervolging aangehaald, maar heeft u slechts voor het eerst tijdens het tweede persoonlijke onderhoud gezegd dat uw verkrachters bij de inval bij u thuis ook opmerkingen maakten over uw beroep (CGVS 15.01.2020 p.13). Het feit dat u hier tijdens het eerste persoonlijke onderhoud niets van heeft gezegd en bij DVZ uw beroep als kapster zelfs in zijn geheel niet eens vermeld heeft maar wel gezegd heeft dat u huisvrouw was (zie DVZ-dossier), doet besluiten dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken enige ernstige vervolgingsvrees te koesteren omwille van dit door u verklaard beroepsprofiel.

Voor zover u vervolging vreest louter omwille van uw soenitische strekking in Basra, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst heeft u dit opnieuw zelf nooit als hoofdprobleem aangehaald. Meer nog, u heeft zelfs nooit enige melding gemaakt van een aparte vervolging op basis van uw geloofsstrekking behalve tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS, waar u plots vertelt over dreigbrieven, waaronder zelfs een brief met een kogel, enkel omwille van uw geloofsstrekking in Basra en losstaand van de problematiek rond uw moeder (CGVS 15.01.2020 p.9-10). Daarbij merkt het CGVS op dat de door u aangereikte directe vluchtaanleiding expliciet betrekking heeft op de hierboven aangehaalde vervolgingsproblematiek omwille van de vermeende familielink met uw moeder. Verder zij er in dit kader op gewezen dat u ook aangaf geen vijanden te hebben in Basra (CGVS 15.01.2020 p.9). U verklaarde ook weet te hebben van andere soennieten in uw wijk maar gaf toen niet te weten of deze soennieten problemen zouden lijden omwille van hun geloofsstrekking (CGVS 15.01.2020 p.9), hetgeen u toch verondersteld zou mogen worden te weten indien u werkelijk omwille van uw loutere toebehoren tot de soenitische strekking vervolging vreest. Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat u concrete, persoonlijke en systematische vervolging zou vrezen omwille van uw soennisme in de stad Basra.

Ter staving van uw afkomst en asielrelaas legt u de originele identiteitskaarten van uw kinderen en een kopie van uw eigen identiteitskaart en huwelijkscontract neer. De identiteitskaarten van uw kinderen bevestigen uw afkomst, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Uw eigen identiteitskaart vermeldt de naam van uw moeder conform uw verklaringen, maar gezien het hier om een kopie gaat, kan deze gemakkelijker vervalst worden en is de bewijswaarde ervan dus gering. Dies te meer gezien uit informatie waarvan een kopie bij uw administratief dossier werd gevoegd, duidelijk blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie is en dat allerhande soorten administratieve stukken makkelijk tegen betaling op oneigenlijke wijze kunnen worden verkregen. Uw huwelijksakte vormt een begin van bewijs van uw huwelijk met uw echtgenoot, hetgeen opnieuw niet betwist wordt door het CGVS. Bijgevolg slagen bovenstaande documenten er niet in om uw verhaal te bekrachtigen.

Uit bovenstaande trekt het CGVS dan ook de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de biologische band met uw moeder, laat staan de vervolgingsfeiten die u omwille van deze band heeft ondergaan. Deze feiten kunnen bijgevolg niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de

Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geïsoleerd. Het aantal hierbij te betreuen burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuen.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsvoorraad af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit te trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Basra in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Basra en hierbij verwijst naar uw onrechtstreekse band met de Baath-partij, uw beroep als kapster en uw soennisme, moet opgemerkt worden dat deze elementen betrekking hebben op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een soennitische kapster bent met vermeende banden met de Baath-partij maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Vluchtelingenverdrag, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Over de weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoekster en haar kinderen hebben ernstige bedreigingen ondergaan in hun land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van langdurige gewapend conflict, tussen, onder andere, het Iraakse leger, Al Qaida, ISIS, en verschillende sektarische milities.

Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak wegens de belangrijke functie die de schoonbroer van haar moeder binnen het Baathistische regime vervult.

(...)

Verzoeker wordt derhalve voornamelijk om politieke, maar ook om religieuze en etnische redenen vervolgd. Het feit dat zij een soennitische moslim is en in een overwegend sjiiitische wijk van de Iraakse hoofdstad woont, is een verzwarende omstandigheid voor verzoeksters onveiligheid.

Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door het CGVS in haar besluit, dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Verzoekster benadrukt dat zij verschillende bewijsstukken neergelegd heeft. Zij ment dat haar bewijsstukken, samen, een sterk begin van bewijs vormen van de realiteit van haar verklaringen, en dat artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toegepast moet worden.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak in vraag te stellen.

Verzoekster benadrukt verder dat de Commissaris zowel haar identiteit, afkomst uit Bagdad, en behoren tot de soenniet groep niet betwist.

Verschiedende bronnen bevestigen dat burgers, en bijzonders soennieten nog steeds viseert worden door de regelmatige aanvallen, zowel van gewapende groepen als van milities.

De Coi Focus "De veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018 (p33-34) meldt dat:

** Het geweld dat van andere actoren uitgaat {sjiiitische milities, onafhankelijk opererende leden van sjiiitische milities, criminele bendes} is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers. Er gebeuren dus nog regelmatig aanslagen, hoofdzakelijk tegen burgers gericht, en grotendeels tegen Soennieten.*

Met betrekking tot Bagdad, meldt de CEDOCA verslag over de veiligheidssituatie in Bagdad van 2017 dat "les milices chiites, ainsi que des bandes criminelles et des miliciens chiites

agissant pour leur propre compte, sont, à Bagdad, en grande partie responsables des violences autres que les attentats à l'explosif» (CEDOCA verslag, p. 9, 10). Dit geweld door Sjiietmilities neemt de vorm van ontvoeringen en moorden (CEDOCA-verslag, pp. 8-10).

Men kan er ook lezen dat « des cadavres sont trouvés dans la rue tous les jours, les milices agissent en toute impunité et les forces de sécurité n'ont quasiment pas la capacité de s'y opposer, car elles manquent d'hommes et sont désorganisées » en dat « les violences attribuables à d'autres auteurs (milices chiites, miliciens chiites agissant pour leur propre compte, bandes criminelles) visent principalement mais pas exclusivement des civils sunnites »

(CEDOCA verslag, p. 15)

In de EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 kunnen we lezen: "Sunnis and Christians primarily fear being targeted for extortion, kidnapping, or having their property taken away by Shia militias in Baghdad and against which they will 'be in no position to counter" (Stuk 1; 2.2 Baghdad. Security incidents and activity, p.78)

Door de weinig controle die de regering in de plek van herkomst van verzoeker, en door de macht van de Mahdi leger militie, is het vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kunnen verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer.

In de EASO Country of Origin Report Iraq: Targeting of individuals, ook van maart 2019, kan men lezen dat mensen met soennitische achternaam, zoals de familie van verzoeker, waarschijnlijk bedreigd door sjiiitische milities, of andere betrokken partijen: "Reporting on the situation of Sunni Muslims in Baghdad

Landinfo noted in June 2017 that persons passing checkpoints must prove their identity. Surnames and clan names can to some extent indicate which part of the population you belong to and where you come from. Sunnis could arbitrarily be suspected of sympathy with ISIL and be subjected to abuse. Landinfo further mentions that militia checkpoints in Baghdad are situated in the small streets of Shia areas, the checkpoints located on the main roads through Baghdad are run by army and police. I... 1 In an April 2015 article the Guardian stated that identifiable Sunni names may arouse suspicion at checkpoints manned by Shia militiamen or Iraqi soldiers”, (Stuk 2; 1.15 People with Sunni names, p.87)

Prima facie hebt verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen vanwege de positie van de schoonbroer van haar moeder bij de veiligheidsdiensten van het Saddam Hoessein's regime.

Voor de boven gemelde redenen ment verzoekster dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.”

Verzoekster houdt vervolgens nog een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat zij, op basis van haar verklaringen, een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel moet worden toegekend. Volgens verzoekster zijn haar verklaringen te goeder trouw en komen ze overeen met de beschikbare informatie. Haar verklaringen bevestigen dat zij in Irak een gegronde vrees heeft voor vervolging. Bovendien meent verzoekster dat de tegenpartij haar onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd.

Met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus, houdt verzoekster vooreerst een uitgebreid theoretisch betoog inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij benadrukt dat het CGVS moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico doet ontstaan in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. In geval een asielzoeker zulk risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming worden toegekend. Verzoekster stelt “(...) *De RVV en de CCE (arresten van 26/11/2015, n° 157 161 en 16/02/2016, n° 162 162) zijn in eerdere arresten tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Bagdad de aanvaarding van de subsidiaire bescherming voor burgers herkomstig uit Bagdad niet gerechtvaardigd. Wij zijn het echter niet eens met deze analyse en zijn van mening dat de elementen waarop de Raad zijn analyse heeft gebaseerd, ontoereikend en grotendeels betwistbaar zijn, onder anderen over de interpretatie van de begrippen "intern gewapend conflict" en "blind geweld" in het kader van subsidiaire bescherming. (...)*” Verzoekster verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2019, nr. C-465/07, § 39 (Elgafaji) en het arrest van 30 januari 2014, C-285/12, § 34 (Diakité). Verzoekster meent dat, rekening houdend met alle vormen van wijdverbreid geweld in Bagdad, kan worden geconcludeerd dat dit geweld willekeurig wordt uitgeoefend, en dat zij vanwege haar aanwezigheid, een reëel risico zou lopen op ernstige bedreigingen van haar leven of persoon. Verzoekster wijst erop dat de COI Focus in het administratief dossier zowel grootschalige aanvallen door ISIS als gevechten tussen milities vermeldt, waarbij burgers het doelwit zijn en in grote aantallen gedood werden. Verzoekster stelt dat andere objectieve bronnen bevestigen dat er nog recent grootschalige aanslagen gebeurd zijn, waarbij tientallen burgers gedood werden. Zij meent dat de accumulatie van dergelijk geweld en het aantal slachtoffers in aanmerking moet worden genomen. Verzoekster betoogt dat bovendien de veiligheid van de burgers des te meer bedreigd is door het onvermogen van de nationale autoriteiten om bescherming aan te bieden en dat de situatie in Bagdad overeenstemt met een situatie van blind geweld en dat haar de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Ten slotte houdt verzoekster nog eens een uitgebreid betoog over het voordeel van de twijfel.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet hierbij uiteen:

“1. In verhouding tot de verstreken tijd

De tenen partij wijst erop dat de val van het Baathistische regime dateert van 17 jaar se/eden, waardoor de vervolging waarop verzoeker zich beroept, onevenredig is. De tegenpartij wijst er ook op dat verzoekster de enige dochter is uit het eerste huwelijk van haar moeder, wat het nog verrassender maakt dat de vervolgers haar hebben gekozen in plaats van haar halfbroers en -zussen.

Verzoekster benadrukt dat haar moeder in 2010 Irak heeft verlaten en in 2011 als vluchteling is erkend. Haar problemen werden dan ook door de asiel instanties geacht te zijn vastgesteld op basis van haar

familiebanden met haar schoonbroer. Voor de asielaanvraag van haar moeder vonden de asiel instanties dat een periode van 7 jaar dus niet te lang was.

Dat een periode van 17 jaar te lang is, in tegenstelling tot een periode van 7 jaar, is bijgevolg een subjectieve beoordeling door de tegenpartij.

Wij herinneren eraan dat de daders van de vervolging niet op de hoogte waren van het bestaan van verzoekster totdat de advocaat van haar moeder hen de documenten overhandigde, dat wil zeggen in 2012. Toen begonnen de problemen voor de verzoekster. Het is niet onredelijk dat de daders van de vervolging zeventien jaar na de val van het regime van Saddam Hoessein nog steeds op zoek zijn naar wraak.

De grief is dus ongegrond en moet worden afgewezen.

2. Met betrekking tot de ouder-kindrelatie tussen verzoekster en haar moeder

De tegenpartij acht het ongeloofwaardig dat de moeder van verzoekster nooit haar eerste dochter heeft genoemd toen zij in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

We hadden een overleg met de verzoekster, ook in het bijzijn van haar moeder. De moeder bevestigt dat zij nooit over verzoekster heeft gesproken omdat zij de noodzaak daarvan niet inzag, maar ook omdat zij niet het risico wilde lopen haar in onnodig gevaar te brengen. Er zij op gewezen dat de daaropvolgende gebeurtenissen haar gelijk hebben gegeven, want zodra het bestaan van verzoekster aan de vervolgers werd onthuld, begonnen zij haar aan te vallen. In dit verband hebben verzoekster en haar moeder ons het uittreksel van de huwelijksakte van de moeder van verzoekster en haar eerste echtgenoot [M.A.H.] (zie in bijlage, stuk 3), die dus dezelfde naam draagt als de vader van verzoekster heeft. Dit is het origineel, dat tijdens de hoorzitting kan worden ingediend. De vertaling zal aan de Raad worden doorgegeven, door een aanvullende nota, zodra deze beschikbaar is.

Om de minste twijfel over de authenticiteit van het document weg te nemen en het debat over deze kwestie af te sluiten, zijn de verzoekster en haar moeder bovendien bereid een DNA-test uit te voeren. De resultaten van deze test zullen ook aan Uw Raad worden doorgegeven door middel van een aanvullende nota, zodra deze beschikbaar is.

Volgens de tegenpartij heeft verzoekster zich ver sst in de volgorde van de huwelijken van haar moeder. Verzoekster bevestigt dat het inderdaad vanwege haar derde huwelijk, met [M.I.] is dat haar moeder werd vervolgd. Verder wijzen wij erop dat de tegenpartij zelf toegeeft dat de verzoekster mogelijk een fout heeft gemaakt in de volgorde van de drie huwelijken van haar moeder. Wij verwijzen dus naar het vorige punt, aangezien de resultaten van de DNA-test het noodzakelijke antwoord zullen geven om de door de tegenpartij betwiste afstamming vast te stellen.

De verwerende partij beklagt zich erover dat verzoekster niet op de hoogte is van de redenen waarom haar moeder van haar vader is gescheiden, en is van mening dat het feit dat zij na de dood van haar vader hij haar tante, die zij niet kende, moest intrekken, niet geloofwaardig is.

We herinneren dat op het moment dat haar ouders scheidden, de verzoekster nog maar een jaar oud was. Ze hervatte het contact met haar moeder pas toen ze achttien oud was, hoewel dit contact zeer beperkt was. Op dat moment had de moeder van verzoekster al veel problemen. Daarom wilde ze haar dochter beschermen en daarom stuurde ze haar naar tante [G.].

3. Tegenstrijdigheden over de vervolgingen

De tegenpartij verwijt verzoekster dat zij zich tot de advocaat is blijven wenden, die desondanks de informatie van de familie aan de daders van de vervolging heeft verstrekt.

Verzoeker stelt dat de advocaat verplicht was de informatie te verstrekken omdat hij in gevaar was, maar dat hij de moeder van verzoekster rechtstreeks heeft gewaarschuwd en haar heeft gezegd dat zij in gevaar was en dat zij moest verhuizen. Onder geen enkele omstandigheid werd de betreffende advocaat door de familie als een vijand gezien.

Dit verklaart waarom de verzoekster deze advocaat bleef gebruiken om documenten naar haar moeder te sturen, aangezien het volmacht van de advocaat nog steeds geldig was en het vertrouwen niet werd verbroken.

De tegenpartij heeft de verklaringen van verzoekster dienaangaande dan ook verkeerd uitgelegd.

De grief is dus ongegrond en moet worden afgewezen.

De tegenpartij verwijt verzoekster dat zij zich heeft verzet tegen de dreigementen die haar moeder heeft ontvangen toen zij al in België woonde.

Verzoekster wenst deze interpretatie te corrigeren. In feite heeft de moeder van verzoekster geen enkele bedreiging uit België ontvangen, alleen het telefoontje van de advocaat die haar vertelde dat het voor haar beter was om van verblijfplaats te veranderen, zelfs in België.

De wederpartij bekritiseert verzoekster voor tegenstrijdigheden met betrekking tot de aanvallen op haar en haar kinderen in hun huis.

Verzoekster stelt dat er inderdaad drie aanvallen zijn geweest:

- De eerste aanval: de man van de verzoekster was aanwezig; het huis werd in brand gestoken en de verzoeker werd verbrand op haar been.*
- De tweede aanval: die vond plaats na de ontvoering van haar man; er werd geschoten op het huis.*
- De derde aanval: verzoekster werd verkracht in het bijzijn van haar kinderen en werd op het hoofd geslagen en ook haar dochter raakte gewond.*

De wederpartij verwijt verzoekster dat zij verschillende versies van de ontvoering van haar zoon heeft gegeven.

Verzoekster verklaart dat zij niet specifiek kan zeggen of haar zoon op weg naar of van school is ontvoerd. Niemand was getuige van de ontvoering.

4. Wat de andere door verzoekster aangevoerde gronden van vervolging betreft

De verwerende partij verwijt verzoekster dat zij op de tweede hoorzitting redenen tot bezorgdheid heeft toegevoegd, namelijk het feit dat zij als kapper heeft gewerkt.

Verzoekster verklaarde dat zij een huisvrouw was, maar dat zij toevallig als kapper in haar huis werkte, wat door degenen die haar bedreigden zeer werd afgekeurd.

De tegen partij verwijt verzoekster dat zij zich op grond van het feit dat zij soennitisch is, op vervolging beroept, aangezien zij dat element nooit in het middelpunt van haar problemen heeft geniaalst.

Zoals in het eerste middel wordt aangetoond, is het feit dat men soennitisch is en in een sjiiitische wijk in Bagdad woont een verzwarende omstandigheid, ook al is dit niet de voornaamste reden voor verzoeksters vlucht uit het land.

De verwerende partij whist er voorts op dal verzoekster heeft verklaard dat zij in Basra geen directe vijanden heeft en dat haar problemen uitsluitend die van haar moeder en haar schoenbroer zijn.

Wij herinneren aan de ernst van de vervolgingen waarvan de verzoekster het slachtoffer is geworden: Ontvoering van haar man, verkrachting tegen haar en ontvoering en verkrachting van haar zoon. Het valt dus niet te ontkennen dat ze inderdaad vijanden heeft waar ze in Bagdad heeft gewoond, en dat haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer gegrond is.

Ten slotte verwijt de tegenpartij verzoekster dat zij niet weet of er problemen zijn met soennieten in Basra omdat het een siitische wijk is. Zij concludeert dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker op die basis zou kunnen worden vervolgd.

Zoals hierboven aangegeven is dit een verzwarende omstandigheid die de vrees voor vervolging van verzoekster bij terugkeer in Irak doet toenemen. Ze bevestigt dat ze niemand kent die om deze redenen problemen heeft gehad, maar dat het algemeen bekend is. De objectieve informatie in het eerste middel bevestigt dit."

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift als nieuw stuk een kopie van de huwelijksakte van het eerste huwelijk van haar moeder.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 17 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;*
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;*
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019;*
- COI Focus Irak "Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 20 maart 2020;*
- EASO "COI Report Iraq – Internal mobility" van 5 februari 2019.*

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoekster is een Iraakse burger en een soennitische van Arabische origine. Zij is afkomstig uit Basra in Zuid-Irak.

Verzoekster verklaart in Irak vervolgd te zijn door onbekende personen die op zoek zijn naar de voormalige schoonbroer van haar moeder, die een belangrijke functie bekleedde in het Baath-regime. Zij vermeldt een moord op haar man, een groepsverkrachting en de ontvoering en verkrachting van haar zoon. Deze onbekende personen willen via verzoekster informatie loskrijgen van haar moeder over haar schoonbroer. Daarnaast wijst verzoekster nog op haar profiel als kapster en als soenniet in Basra.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd, met name de originele identiteitskaarten van haar kinderen, een kopie van haar identiteitskaart en een kopie van de huwelijksakte.

Gelet op de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, benadrukt de Raad dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht (zie AD CGVS, stuk 4, map met landeninformatie, “COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude”).

Met betrekking tot kopieën, merkt de Raad op dat deze niet op hun herkomst en authenticiteit kunnen worden geverifieerd omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd of vervalst, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Dit alles in acht genomen kan dan ook maar een relatieve bewijswaarde aan de voorgelegde documenten worden toegekend. Daarnaast stelt de Raad vast dat deze documenten op zich niets zeggen over de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad besluiten dat de voorgelegde documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de

relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Verzoekster vreest om opnieuw slachtoffer te worden van de onbekende vervolgers die nog steeds op zoek zijn naar de voormalige schoonbroer van haar beweerde moeder en die via haar informatie willen loskrijgen van haar moeder over deze schoonbroer. In deze oordeelt de Raad, na lezing van het administratief dossier en in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster er met haar verklaringen niet in slaagt deze vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat er een heel aantal ernstige elementen in verzoeksters verklaringen aanwezig zijn waardoor de rechtstreekse afstammingsband tussen haar en B.A.W., haar voorgehouden moeder, in twijfel moet worden getrokken.

Zo verklaart verzoekster dat haar voorgehouden moeder drie keer is getrouwd. Haar vader, M., was de eerste echtgenoot. Haar ouders zouden zijn gescheiden toen verzoekster één jaar oud was, waarna zij alleen door haar vader werd opgevoed tot aan zijn dood in 2007 (AD CGVS, gehoorverslag 9.12.2019, p. 4-5, 11; gehoorverslag 15.01.2020; p. 5-6).

Verzoeksters voorgehouden moeder, B.A.W., heeft evenwel tijdens de behandeling van haar beschermingsverzoek in 2010 op geen enkel moment verzoekster of het huwelijk met verzoeksters vader vermeld. B.A.W. verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als bij het CGVS dat zij in 1997 een eerste huwelijk had met H. die overleed in 2003 en waaruit twee kinderen zijn voortgekomen. B.A.W. verwees consequent naar H. als haar eerste echtgenoot, van wie verzoekster verklaarde dat dit de tweede echtgenoot van haar voorgehouden moeder is. Niettemin blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster in eerste instantie vergat H. te vermelden als tweede echtgenoot en zich pas corrigeerde nadat ze hierop werd aangesproken (zie verklaring bij DVZ van 20 juli 2010, vraag 16 en gehoorverslag CGVS 17 januari 2011, p. 2, 3, 5 – bij AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie versus AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020, p. 5).

Tevens vermeldde B.A.W. een tweede huwelijk met I. waaruit een derde kind werd geboren, van wie verzoekster dan weer verklaarde dat dit de derde echtgenoot van haar voorgehouden moeder is (zie verklaring bij DVZ van 20 juli 2010, vraag 15 en gehoorverslag CGVS 17 januari 2011, p. 2, 3, 5 – bij AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie versus AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020, p. 5).

B.A.W. gaf gedetailleerde toelichtingen bij haar huwelijken en de kinderen die eruit voortgekomen zijn, zoals terdege blijkt uit volgende motieven uit de bestreden beslissing: *“Over [H.] verklaarde uw moeder verder dat die ingenieur was en in 2003 overleed aan nierfalen. Over [I.] verklaarde uw moeder dat die handelaar was en op 20/09/2007 verdween. Uw moeder somde ook de kinderen uit beide huwelijken op, waarbij zij haar jongste zoon, [M.I.], mee heeft genomen naar België. Zij vermeldde ook haar kinderen uit het eerdere huwelijk met [H.], [N.] en [M.A.], en verklaarde over hen dat ze hen voorlopig had achtergelaten bij haar zus verblijven in Al Shaebe.”*

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeksters voorgehouden moeder in het kader van haar beschermingsverzoek op consequente wijze slechts over twee huwelijken en drie kinderen spreekt, zowel bij de DVZ als bij het CGVS, en met geen enkel woord rept over een eerder en eerste huwelijk waaruit verzoekster zou zijn geboren.

Zowel tijdens het gehoor bij het CGVS als tijdens de terechtzitting verklaart verzoekster niet zeker te weten waarom B.A.W. haar bestaan niet heeft vermeld en denkt zij dat de reden erin zou kunnen bestaan dat zij in 2010 al meerderjarig was en niet meer in aanmerking kwam voor gezinshereniging (AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020 p. 6-7). Net zoals voor de commissaris-generaal is deze uitleg voor de Raad geen afdoende verklaring voor het volledige stilzwijgen over een huwelijk en een kind. Het betoog in het verzoekschrift dat B.A.W. nooit over verzoekster heeft gesproken omdat zij de noodzaak ervan niet inzag, is evenmin bevredigend als verklaring voor dit stilzwijgen. In die redenering was er dan ook immers geen noodzaak voor B.A.W. om het huwelijk met H. te vermelden. Het betoog dat B.A.W. verzoekster niet onnodig in gevaar wilde brengen en dat daaropvolgende gebeurtenissen haar gelijk hebben gegeven, is niet meer dan een loutere post factum bewering. De Raad ziet niet in hoe het vermelden van het huwelijk met M. en het bestaan van verzoekster in het kader van een asielpcedure, die wordt gekenmerkt door de nodige waarborgen van vertrouwelijkheid en privacy, verzoekster in gevaar zou kunnen brengen.

Daarnaast blijkt dat verzoekster zich tijdens de behandeling van haar beschermingsverzoek tweemaal vergiste over de rangorde van haar moeders opeenvolgende echtgenoten. Zo stelt verzoekster bij de DVZ dat B.A.W. in Irak werd bedreigd omwille van haar tweede echtgenoot (AD CGVS, stuk 5, CGVS-vragenlijst bij DVZ, p.1, vraag 5), terwijl dit volgens verzoeksters versie van de feiten de derde echtgenoot van haar moeder zou moeten zijn. Verzoekster vergist zich nog een tweede keer tijdens haar eerste gehoor het CGVS waar zij spontaan op de vraag naar de eerste echtgenoot van haar moeder “[H.]” antwoordt, terwijl dit volgens haar versie van de feiten de tweede man van haar moeder

zou moeten zijn. Het is pas na confrontatie dat verzoekster zichzelf verbetert (AD CGVS, gehoorverslag 9.12.2019, p. 11). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in volgende bemerking: *“Het is op zich mogelijk dat u zich vergiste over de volgorde van uw moeders echtgenoten, maar rekening houden met het feit dat uw vergissingen telkens overeenkwamen met de alternatieve versie zoals die door uw moeder werd gegeven in haar dossier, is dit toch opnieuw een verdachte toevalligheid.”*

Dat verzoekster niet weet waarom haar ouders in 1990 zijn gescheiden, werpt verdere twijfel op de afstammingsband met B.A.W. (AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020, p. 5). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij toen maar één jaar oud was, maar niets verhinderde haar om op latere leeftijd navraag te doen naar de reden voor de scheiding. Ook nu slaagt verzoekster er niet in te duiden waarom haar ouders in 1990 gescheiden zijn, terwijl zij ruim de mogelijkheid had zich daarover te bevragen bij haar voorgehouden moeder.

Verzoekster verklaarde ook nog dat zij zich, na de dood van haar vader in 2007 toen zij al achttien jaar oud was, gedwongen voelde om bij haar tante langs moederzijde te gaan wonen hoewel zij die tante op dat moment totaal niet kende (AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020, p. 6). Verzoekster werd gevraagd of het niet logischer was om bij haar voorgehouden moeder in te trekken dan bij haar tante, aangezien haar moeder op dat moment ook nog in Basra woonde. Verzoekster antwoordde dat zij geen band had met haar moeder op dat moment. Geconfronteerd met haar eerdere verklaring dat zij ook geen band had met haar tante, nota bene de zus van haar moeder, antwoordde verzoekster ontwijkend door te zeggen dat zij zich verplicht voelde om bij haar te gaan wonen omdat zij niemand kende. Deze uitleg mist echter logica en aannemelijkheid, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, waardoor de twijfel over de afstammingsband met B.A.W. verder wordt versterkt.

Deze twijfel wordt niet weggenomen door de vaststelling dat verzoekster wel wat correcte informatie over B.A.W. kan vertellen, zoals haar woonplaats, studies, ouders e.d. Hieruit blijkt enkel dat verzoekster B.A.W. kent, al dan niet persoonlijk. Het enkele gegeven dat verzoekster wat persoonlijke informatie over B.A.W. kan vertellen, maakt op zich een rechtstreekse afstammingsband met B.A.W. nog niet aannemelijk, gelet op bovenvermelde bevindingen en in het bijzonder de bevinding dat B.A.W. tijdens de behandeling van haar beschermingsverzoek nooit het bestaan van verzoekster heeft vermeld. Er liggen verder geen andere elementen voor die een rechtstreekse afstammingsband aantonen.

De kopie van verzoeksters identiteitskaart vermeldt weliswaar de naam van haar voorgehouden moeder maar dit document heeft slechts een relatieve bewijswaarde, zoals hierboven uiteengezet, en kan de gebreken in verzoeksters verklaringen op zich niet herstellen. Dit geldt des te meer nu er geen andere objectieve stukken of documenten voorliggen die verzoeksters beweerde rechtstreekse afstammingsband met B.A.W. bekrachtigen of ondersteunen, zoals hierna zal blijken.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een stuk toe dat volgens haar een kopie is van een uittreksel van de huwelijksakte B.A.W. met haar eerste echtgenoot, M., de vader van verzoekster. In het verzoekschrift wordt vermeld dat een vertaling nog aan de Raad zal worden voorgelegd. Ter terechtzitting wenst verzoekster de originele huwelijksakte voor te leggen. De Raad stelt evenwel vast dat de huwelijksakte in het Arabisch is opgesteld, hetgeen een andere taal is dan deze van de rechtspleging. Er ligt geen eensluidende vertaling door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank voor, zodat de Raad niet met de nodige garanties en zekerheid kennis kan nemen van de inhoud ervan. Bijgevolg beslist de Raad, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit stuk niet mee in overweging te nemen. In haar verzoekschrift kondigt verzoekster ook aan bereid te zijn een DNA-test af te leggen. Tijdens de terechtzitting deelt verzoekster mee dat zulke DNA-test nog niet heeft plaatsgevonden, omdat daarvoor *“een brief van de rechter”* nodig zou zijn en omwille van de COVID 19-crisis. Wat er ook van zij, de Raad kan enkel besluiten dat er heden geen objectieve elementen voorhanden zijn die de beweerde rechtstreekse afstammingsband met B.A.W. op afdoende wijze aantonen.

Alles wat voorafgaat in acht genomen, blijft de Raad dan ook bij het besluit dat verzoeksters rechtstreekse afstammingsband met B.A.W., haar voorgehouden moeder, in twijfel moet worden getrokken waardoor verzoeksters gehele vluchtrelaas, dat is gebaseerd op deze connectie, eveneens in twijfel wordt getrokken.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas wordt versterkt door de vaststelling dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn in verzoeksters verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf.

Een eerste tegenstrijdigheid heeft betrekking op de advocaat met wie verzoekster in contact stond om de belangen van haar voorgehouden moeder te behartigen tijdens haar afwezigheid in Irak.

In tegenstelling tot wat zij zelf beweert, wordt verzoekster in de bestreden beslissing niet verweten dat zij zich tot de advocaat is blijven wenden hoewel hij informatie over haar aan haar vervolgers heeft verstrekt. Zulks kan nergens worden gelezen. Wel wordt terecht bemerkt dat verzoekster geen consistente data kan geven over de volmacht die aan advocaat werd gegeven, zoals terdege blijkt uit volgende motieven in de bestreden beslissing: *“Vooreerst zegt u dat al uw originele documenten*

(behalve de identiteitskaarten van uw kinderen) overboord werden gegooid in de Egeïsche Zee en dat u de foto's van die documenten kwijt bent geraakt omdat uw gsm door de politie werd afgenomen in Griekenland. U heeft echter wel nog een kopie van uw identiteitskaart omdat u 2 of 3 jaar geleden foto's van uw identiteitsdocumenten had doorgestuurd naar uw moeder in België voor het regelen van een volmacht voor haar in Irak (CGVS 15.01.2020 p.4). Deze volmacht werd meerdere keren jaarlijks verlengd (CGVS 15.01.2020 p.4). Later vertelt u echter dat die volmacht al meteen was gestopt nadat de advocaat uw persoonsgegevens had gedeeld met uw vervolgers en u bedreigingen begon te krijgen (CGVS 15.01.2020 p.10). Deze laatste feiten dateren echter al van 2010 of 2011, waardoor het niet kan kloppen dat u 2 of 3 jaar geleden (i.e. in 2016-2017) nog identiteitsdocumenten doorstuurde naar uw moeder m.b.t. deze volmacht. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u niet goed bent met data (CGVS 15.01.2020 p.10). Op vele andere momenten slaagt u er echter wel in om duidelijke data te geven, waardoor het ongeloofwaardig is dat u zich nu zou vergissen over een periode van 6 tot 7 jaar." De advocaat speelt nochtans een cruciale rol in verzoeksters vluchtrelaas aangezien hij aan de bron ligt van haar problemen. Dat verzoekster geen consistente data over de volmacht die aan deze advocaat werd gegeven kan verstrekken, ondermijnt in deze context dan ook de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Een andere tegenstrijdigheid bevindt zich in verzoeksters verklaringen omtrent het moment waarop ook haar voorgehouden moeder bedreigingen begon te krijgen in België, zoals terdege blijkt uit volgende motieven van de bestreden beslissing: "Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud was dit pas vanaf het moment van de inval in uw huurhuis waarbij u verkracht werd, met name eind 2015 of begin 2016 (CGVS 09.12.2019 p.9), maar bij het tweede persoonlijk onderhoud was dit meteen al vanaf het moment waarop uzelf ook bedreigingen kreeg en de advocaat jullie verklikt had, met name 2010 of 2011 (CGVS 15.01.2020 p.8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u eerder iets anders gezegd te hebben (CGVS 15.01.2020 p.8). Het louter vasthouden aan één van beide verklaringen is echter niet van aard om de tegenstrijdigheid op te heffen." In haar verzoekschrift stelt verzoekster nu dat haar voorgehouden moeder geen enkele bedreiging in België heeft ontvangen, alleen een telefoon van de advocaat die aanraade om haar verblijfplaats te veranderen, zelfs in België. Hiermee verschaft verzoekster een derde en post-factum versie van de feiten, zonder een deugdelijke uitleg te verschaffen voor deze nieuwe versie van het relaas noch voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar eerdere verklaringen die betrekking hebben op een kernelement, met name bedreigingen ten aanzien van haar voorgehouden moeder. Deze derde versie kan de Raad dan ook niet overtuigen.

Een derde ernstige tegenstrijdige verklaring betreft verzoeksters verklaringen over de invallen bij haar thuis. Verzoekster stelt heden dat er drie aanvallen zijn geweest, één waarbij het huis in brand werd gestoken, een tweede waarbij werd geschoten op het huis en een derde waarbij zij werd verkracht en haar dochter gewond raakte. Verzoekster gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat zij zowel bij de DVZ als het CGVS verklaarde dat na de ontvoering van haar man er twee keer bij haar werd binnengevallen (AD CGVS, stuk 5, CGVS-vragenlijst bij DVZ, p. 2, vraag 5; alsook gehoorverslag 9.12.2019, p. 15). Het is over deze twee invallen dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt: "Zo vertelde u bij DVZ dat men tweemaal bij u thuis was binnengedrongen: bij een eerste inval was u geslagen en was uw dochter met een mes neergestoken, bij de tweede inval werd u zelf verkracht (zie CGVS-vragenlijst bij DVZ p.2). In uw persoonlijk onderhoud met het CGVS vertelt u echter een totaal ander verhaal: bij een eerste incident was men niet eens in uw woning binnengevallen maar werd enkel uw huis beschoten, bij het tweede incident was men wel binnengevallen. Daarbij zou uw dochter zijn gewond toen men haar tegen een kast had geduwd en zou u zelf zijn verkracht. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beperkt u zich opnieuw tot de ontkenning van uw eerdere verklaring (CGVS 09.12.2019 p.15), hetgeen zoals hierboven vermeld niet van aard is om de tegenstrijdigheid op te heffen." Verzoekster kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerleggen.

Verzoeksters legt ook een tegenstrijdige verklaring af over het moment waarop haar zoon ontvoerd zou zijn geweest, zoals terdege blijkt uit de bestreden beslissing: "Eerst zegt u duidelijk dat dit na zijn examen was, op de terugweg naar huis (CGVS 09.12.2019 p.9; p.16), maar daarna zegt u dat hij op weg naar school was toen hij werd ontvoerd (CGVS 15.01.2020 p.13). Gevraagd of de ontvoering nu op weg naar school, of na school, op weg naar huis, plaatsvond, antwoordt u dat u het niet meer weet (CGVS 15.01.2020 p.13). Het is echter ongeloofwaardig dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog duidelijk weet dat de ontvoering na zijn examen gebeurde en enkele weken later, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, vergeten bent wanneer uw zoon nu precies ontvoerd werd." Het betoog in het verzoekschrift dat zij niet specifiek kan zeggen of haar zoon op weg naar of van school is ontvoerd omdat niemand getuige was van de ontvoering, doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid geen afbreuk. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor van december 2019 immers uitdrukkelijk dat zij de schoolgenoten van haar zoon heeft bevroegd en dat "zij zeiden: na het examen is hij naar huis gegaan". Volgens haar verklaringen heeft haar zoon zelf tegen haar verteld dat hij "na de examens (...) uit de

schoolpoort [kwam] en toen werd ontvoerd (AD CGVS, gehoorverslag 9.12.2019, p. 6 en 16). Volgens deze verklaringen was haar zoon dus aanwezig op het examen en had de ontvoering plaats nadat hij de school verliet om terug te keren naar huis. Verzoekster kon ook de exacte datum van de ontvoering meedelen, met name "22/12/2017".

Een maand later, tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS, kon verzoekster deze exacte datum echter niet meer meedelen, enkel dat het in december 2017 plaatsvond op de dag van het eindejaarsexamen. Verder verklaarde zij ook niet meer te weten of haar zoon op weg naar school of van school werd ontvoerd (AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020, p.13). Dat verzoekster reeds na een maand vergeet welke informatie zij zelf had verkregen van de schoolgenoten en van haar zoon zelf, hoewel ze deze informatie wel kon onthouden gedurende twee jaren, is weinig aannemelijk. Dat verzoekster er niet in slaagt eensluidende en coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop haar zoon werd ontvoerd, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van haar relaas.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment dat zij een telefonische oproep kreeg over de ontvoering van haar zoon. In haar eerste gehoor vertelde verzoekster dat zij 's nachts telefoon kreeg, in haar tweede gehoor stelt zij dat dit in de namiddag was. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster ook over een kernelement zoals de telefonische oproep van de ontvoerders coherente verklaringen kan afleggen, quod non.

Ten slotte legde verzoekster ook duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over de duur van de periode tussen de ontvoering van haar zoon en haar vertrek uit Irak, zoals terdege blijkt uit volgende motieven die verzoekster geheel ongemoeid laat: *"Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud vertelt u dat uw zoon werd ontvoerd in december 2017, maar dat u pas gevlucht bent in augustus 2018 (CGVS 09.12.2019 p.18). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud antwoordt u echter op de vraag over hoe lang u na de ontvoering van uw zoon nog bent gebleven in Irak: één maand (CGVS 15.01.2020 p.15). Geconfronteerd met het feit dat er tussen december 2017 en augustus 2018 acht maanden zitten, slaagt u er niet in om een aannemelijke verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid en zegt u vaagweg dat deze tijdsperiode tussen de ontvoering van uw zoon en uw vertrek uit Irak niet één maand was, maar ook geen jaar."*

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat belangrijke tegenstrijdigheden konden worden gevonden met betrekking tot de beweerde vervolgingsfeiten die verzoeksters algemene geloofwaardigheid ondermijnen, haar relaas ontcrachten en het vermoeden van bedrieglijke verklaringen, gelet op de twijfels omtrent haar rechtstreekse afstammingsband met B.A.W., bevestigen.

In fine merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat de vervolgingsfeiten die verzoekster aanhaalt – waaronder de moord op haar man, een groepsverkrachting alsook de ontvoering en verkrachting van haar zoon – uitzonderlijk zwaarwichtig zijn en daardoor ogenschijnlijk niet in verhouding staan met de achterliggende reden, met name het onder druk zetten van verzoeksters voorgehouden moeder om informatie vrij geven over haar schoonbroer die een hoge functie had binnen het Baath-regime. Het disproportionele geweld dat verzoekster vermeldt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Daarnaast acht de Raad het samen met de commissaris-generaal onwaarschijnlijk dat verzoekster het slachtoffer zou zijn van zulke recente en intense vervolging omwille van een verre connectie, met name de broer van de derde echtgenoot van haar voorgehouden moeder die 17 jaar geleden onderdook terwijl zij zelf verklaart een dochter te zijn uit het eerste huwelijk van haar moeder en dit terwijl de val van het Baath-regime van Saddam Hussein al van bijna 17 jaar geleden dateert en haar voorgehouden moeder ondertussen reeds 10 jaar geleden uit Irak is vertrokken. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar voorgehouden moeder in 2011 als vluchteling werd erkend, dit is 7 jaar na de val van het Baath-regime in 2003, en leidt daaruit af dat het CGVS in haar moeders geval een periode van 7 jaar niet te lang vond. Zij meent dat het niet onredelijk is dat men 17 jaar na de val nog op zoek is naar wraak. De Raad benadrukt dat het gegeven dat haar voorgehouden moeder als vluchteling werd erkend in 2011, niet betekent dat verzoekster ipso facto moet worden erkend als vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoekster, de specifieke gegevens van het dossier en de actuele situatie in het land van herkomst.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas en dat zij er niet in slaagt haar vrees voor vervolging door onbekende personen die op zoek zijn naar de voormalige schoonbroer van haar moeder, die een belangrijke functie bekleedde in het Baath-regime, aannemelijk te maken.

5.4. Verzoekster vreest eveneens vervolging wegens haar beroep als kapster. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie, zowel deze in het administratief dossier als deze die in de aanvullende nota van verwerende partij wordt vermeld, niet blijkt dat vrouwelijke kapsters in Irak worden aangemerkt als personen die onder een risicoprofiel vallen. Verzoekster verklaarde dat *“vele vrouwen werden gedood omwille van dit beroep”* (AD CGVS, gehoorverslag 15.01.2020, p. 13) maar deze bewering wordt niet ondersteund door de beschikbare landeninformatie. Verzoekster brengt zelf geen landeninformatie bij die hierover anders doet oordelen. Tevens blijkt dat verzoekster dit beroepsprofiel slechts in haar tweede gehoor bij het CGVS aanhaalde als een reden voor vervolging en hierover enkel heeft verteld dat tijdens een inval bij haar thuis opmerkingen werden gemaakt over haar beroep. Zoals reeds vermeld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde vervolging door onbekende personen die op zoek zijn naar de voormalige schoonbroer van haar moeder, die een belangrijke functie bekleedde in het Baath-regime. Waar verzoekster bij de DVZ enkel heeft gezegd dat zij huisvrouw was, verklaarde zij dan weer tijdens beide gehoren bij het CGVS dat zij als kapster haar brood verdiende na de verdwijning van haar echtgenoot. Het geheel van deze elementen doet besluiten dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van verzoeksters beroepsprofiel niet kan worden aangenomen. Het loutere betoog dat zij huisvrouw was maar toevallig als kapster werkte in haar huis, vormt geen ernstig verweer.

5.5. Verzoekster vreest ook nog vervolging omwille van haar soennitische geloofsovertuiging in Basra, Zuid-Irak.

Uit de actuele landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat de soennieten heden in de provincie Basra het mikpunt zijn van doelgerichte aanvallen omwille van hun geloof, noch kan een vervolgingspatroon dan wel enig systematisch risico worden ontwaard. Er blijkt niet dat de situatie in de provincie Basra dermate ernstig is voor soennieten dat verzoekster louter door haar geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster laat na objectieve landeninformatie bij te brengen die hierover anders doet oordelen.

Het loutere gegeven een soenniet in de provincie Basra te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. De beoordeling van het risico op vervolging is aldus afhankelijk van verzoeksters individuele omstandigheden (zie EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, p. 52-53; UNHCR *“International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 58). Verzoekster moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel, in casu haar soennitische geloofsovertuiging, dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

Uit de richtlijnen van EASO en UNHCR blijkt dat soennieten die ervan worden verdacht banden te hebben met ISIS een risico lopen, quod non in casu aangezien nergens blijkt dat verzoekster hiervan wordt verdacht. De richtlijnen bespreken ook nog de behandeling van soennieten als gevolg van de zogenaamde *“de-Baathificatie”*, maar zoals reeds vermeld werd verzoeksters vluchtrelaas, dat berust op haar voorgehouden connectie met de broer van de derde echtgenoot van haar voorgehouden moeder die een hoge positie had in het Baath-regime, niet geloofwaardig geacht. Verder vermelden de richtlijnen nog de situatie van soennieten in Bagdad, wat in casu niet relevant is aangezien verzoekster afkomstig is uit Basra, hetgeen zij ter terechtzitting bevestigt. Verzoeksters gehele betoog over soennieten die in een sjiitische wijk wonen in Bagdad, hetgeen een verzwarende omstandigheid zou zijn, mist dan ook feitelijke grond. Verzoeksters verwijzing naar landeninformatie over soennieten in Bagdad is bijgevolg niet dienstig.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster haar soennitische geloofsstrekking zelf nooit als hoofdprobleem heeft aangehaald tijdens haar gehoren bij het CGVS, zoals terdege blijkt uit volgende motieven: *“Meer nog, u heeft zelfs nooit enige melding gemaakt van een aparte vervolging op basis van uw geloofsstrekking behalve tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud met het CGVS, waar u plots vertelt over dreigbrieven, waaronder zelfs een brief met een kogel, enkel omwille van uw geloofsstrekking in Basra en losstaand van de problematiek rond uw moeder (CGVS 15.01.2020 p.9-10). Daarbij merkt het CGVS op dat de door u aangereikte directe vluchtaanleiding expliciet betrekking heeft op de hierboven aangehaalde vervolgingsproblematiek omwille van de vermeende familielink met uw moeder. Verder zij er in dit kader op gewezen dat u ook aangaf geen vijanden te hebben in Basra (CGVS 15.01.2020 p.9). U verklaarde ook weet te hebben van andere soennieten in uw wijk maar gaf toen niet te weten of deze soennieten problemen zouden lijden omwille van hun geloofsstrekking (CGVS 15.01.2020 p.9), hetgeen u toch verondersteld zou mogen worden te weten indien u werkelijk omwille van uw loutere toebehoren tot de soennitische strekking vervolging vreesde. Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat u concrete, persoonlijke en systematische vervolging zou vrezen omwille van uw soennisme in de stad Basra.”*

De Raad besluit dat verzoekster geen concrete, ernstige en geloofwaardige en aan haar religie verbonden problemen aantoont. Aldus zijn er voor verzoekster geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat zij louter omwille van haar soennitische geloofsovertuiging een gegronde en actuele vrees voor vervolging in Basra heeft.

5.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig zijn dan wel niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

6.2. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 17 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld en geactualiseerd met de stukken vermeld in punt 3.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoekster over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra worden beoordeeld, wat verzoekster niet betwist.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in de provincie Basra:

“Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIS er in de loop van dat jaar meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in de stad Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend strijders van de PMF, leden van de ISF en overheidsmedewerkers geviseerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode 2019 - begin

2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. Jurf al-Sakhr was de enige stad met een soenitische meerderheid in de regio en staat sinds 2014 onder controle van de PMF. Door haar ligging is ze van groot strategisch belang en tot op heden krijgen de oorspronkelijke inwoners geen toelating om terug te keren. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala, daarbij vielen twaalf doden.

Het geweld in Zuid-Irak is eerder tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter-of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Vooral in de stad Nassiriya, gelegen in de provincie Thi Qar, vinden tal van incidenten plaats en werd er buitensporig geweld gebruikt tegen demonstranten. Demonstranten zelf viseerden er partijgebouwen van de aan Iran gelieerde sjiiitische milities en infrastructuur van de olie-industrie. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigen bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens Iraq Body Count (IBC) ligt het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. Het aantal burgerslachtoffers lag de voorbije jaren in Zuid-Irak relatief gezien lager dan in de rest van Irak. Dit geldt ook voor 2019. Het aantal burgerslachtoffers dat viel bij incidenten die niet gelieerd kunnen worden aan betogingen bleef beperkt.

(...)

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.“

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in de voormelde zuidelijke provincies, inclusief de provincie Basra, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze zuidelijke provincies van Irak, inclusief de provincie Basra, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen enkel element aan dat hierover anders doet beslissen. Zij haalt immers enkel nieuwsartikelen aan die betrekking hebben op incidenten die zich hebben voorgedaan in Bagdad. Dit betoog is niet dienstig aangezien verzoekster afkomstig is van de provincie Basra in Zuid-Irak en niet van Bagdad.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Basra dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de provincie Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die voor haar het risico om geraakt te worden door willekeurig geweld verhogen. De omstandigheden die verzoekster aanvoert, met name haar onrechtstreekse band met de Baath-partij, haar beroep als kapster en haar soennitische geloofsstrekking, zijn immers niet van aard dat zij het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Het betreffen elementen die veeleer verband houden met de criteria van de vluchtelingdefinitie bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het betoog dat verzoekster een soennitische kapster is met vermeende banden met de Baath-partij maakte reeds het voorwerp uit van een onderzoek van in het kader van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet (zie supra). Elementen die in het kader van deze beoordeling aan bod komen, kunnen bovendien niet in aanmerking worden genomen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van verzoeksters leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Aldus laat verzoekster na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Basra. Er zijn geen elementen aanwezig die erop wijzen dat er in haren hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden louter omwille van het feit dat zij soenniet is dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Basra. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te

zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES